

Pozoruhodnou vlastností [Klubu Kocour](#) je, že právě nyní do něj může i jeho dlouholetý návštěvník zavítat poprvé. Je to tím, že Kocour do letošního jara předl v dnes již neexistujícím Klubu Prosek a po prázdninách otevřel svou novou scénu v prostorách Divadla Gong ve Vysočanech. Možnosti přijít poprvé do klubu, ve kterém jsem už několikrát byl, jsem využil posledního října, přilákán koncertem Martina Rouse a jeho hostí. Nebyl jsem zklamán. Co čekat od muzikantů jsem tušil předem, ale co mi udělalo nečekanou radost, to bylo prostředí klubu. Scéna vysoká tak akorát, aby diváky vpředu nebolelo za krkem a ti vzadu umělce nejen slyšeli (díky místnímu zvukaři skvěle!), ale i dobře viděli. Pod scénou sezení u stolků, odhaduji, pro necelých padesát diváků a za nimi bar. Přesto, že byl během koncertu v provozu a diváků bylo víc než židlí, mile mě překvapil svým tichým chodem.

Prvním Martinovým hostem byl písničkář [Jeroným Lešner](#). Je to písničkář, který vyhrál, ve věku, kdy se řada jeho vrstevníků teprve začínala orientovat na hmatníku kytary, všechno, co se vyhrát dalo

Martin Rous v pražském Gongu
foto: Jiří Vidimský - Krtíl ©

. Setkávám se s názorem, že potom pro něj ztratilo hraní smysl. Jsem přesvědčen, že je to jinak. Koncert, o kterém píšu, je dalším z řady momentů, kdy jsem si opět uvědomil, že muziku nemá Jeroným pouze v rukou a prstech (a tam jí má stále tolik, jako málokdo!), ale především v srdci. Písně, jako např. *Novell@sky.ne* (text zde pracuje s reáliemi a postupy moderních informačních technologií aby se stal, ve spojení s nápaditou melodií, jemnou, překvapivě básnicky zpracovanou milostnou písní) a další, nelze totiž vytvořit rutinně, takové musí přijít především srdcem. Srdcem, kterému slouží zatra dobrý rozum. A srdce, ani to muzikantské, nelze zastavit. Ozve se. Budme trpěliví? Autor, než vytvoří, musí mít nažito, aby to bylo poctivé, říkával Wabi Ryvola. Jeroným Lešner, podívejte se na jeho web, teď nažívá. Je to umělecky poctivé.

Druhá půlhodinka programu patřila duu **Svitky**. Ten název mnohým asi nic neřekne, ale představím-li autora písní a hráče na kytaru Jolana Discant 2 z roku 1965, Jiřího Kyncla, budou mnozí myslet, že jsou doma. Ano, je to kapelník Panelákových fotrů, jenomže úplně jiný, než jakého ho znáte? Během let s PF se Jiří zúčastnil konkurzů do jiných kapel, jak říká, aby si měl kde zahrát. A v kapele Šuplík dalšího z Panelfotrů, Zdeňka Vidláka, kde se nakonec uchytil jako baskytarista, poznal klarinetistu Jiřího Svítka. Zhruba před rokem, při rozpadu Šuplíku, se oba inženýři Jiří, první asi tak o deset let starší a druhý zhruba o totéž mladší, než Jolana Discant 2, domluvili na hraní v duu. Originalitu spojení elektroakustické kytary a klarinetu umocňuje navíc Kynclův osobitý hudební styl, který bych si dovilil nazvat obdivuhodně úsporným. Skladatel

Kyncl neskládá melodie, které by neuzpíval. (Sám svůj zpěv charakterizuje slovy: "

Já, jak neumím zpívat, tak čím dýl to dělám, tím víc jakoby rapuju

."). Jako textař zbytečně neplývá slovy. Jeho vyjadřování je stručné a suše humorné, což umožňuje prohrát úsměvem i vážné téma (např.

Šest set měsíců

) a nesvádí přitom k estrádní láci. I z němého filmu by pak, podle střídaných poloh pravé ruky, divák poznal, že na jedné kytarě hraje dvě. Doprovodnou a basovou. Sólíčka většinou patří Svítkovu klarinetu. S tímto muzikantským zázemím a vybavením se Svitky pouštějí do témat jak neotřelých (např.

Valčík o problematice parních válců

), tak zdánlivě již vytěžených (za největší odvaz v tomto směru považuji

Sídlíště

, kdy po Slávkovi Janouškovi a jeho písni *Náš dům* úspěšně zpracovávají stejné téma)?

Schází-li Svitkům něco, pak je to čas na zkoušení. Znat je to hlavně ve chvílích, kdy se jejich hlasy (často marně) snaží souznít. Naštěstí takovýchto partů není v jejich písních mnoho.

Přibližně hodinový zbytek večera po přestávce patřil recitálu [Martina Rouse](#), muzikanta, který svoji dráhu folkového písničkáře (po dlouholetém působení na rockové scéně) odstartoval vítězstvím u nás, v Notování pod Vyšehradem, v jeho třetím ročníku (2005/2006). Jistě vás nepřekvapí, že, jako spolupořadatel této soutěže, s potěchou sleduji, jak od té doby jeho hvězda stoupá. A zároveň i vím, proč tomu tak je. Za vším jsou, vedle Martinovy obrovské tvůrčí invence, stovky a stovky hodin dřiny. Po létech na elektrice se tento absolvent konzervatoře na klasickou kytaru rozhodl pro návrat k akustickému nástroji, přičemž se nespolehl na své léta zanedbávané vzdělání. Naopak, součástí každodenního režimu se pro něj stalo, a dodneška je, několikahodinové kytaristické cvičení. Píle ve spojení s talentem nesou ovoce nejen v jeho muzikantském vývoji, ale dávají novou tvář i jeho písním. A nemám tím na mysli pouze tvorbu novější a současnou (

Síla úplňku, Cizokrajné koření, Moje ulice, Rozcestí

atd.), kde se vymanil z podvědomého krylovského mustru, ale i písně, se kterými bodoval již v Notování (

Magdaléna, Mon Cheri, Brouček, Samba 4U, Tři víly

atd.). S vracející se a rozvíjející se zručností akustického kytaristy vystupují do popředí melodie a aranžmá písní, čím víc dynamiky vkládá Martin do strun, tím více se z jeho dřívějšího, výrazného bubnování do kytary stává zajímavý rytmický poklep. V poslední době, po odchodu z rockové scény v květnu tohoto roku, se mění i zpěv - o co zní Martinův syrový hlas tišeji, tím blíže jde přednes k textu a je procítěnější. Folkový písničkář Martin Rous, jehož písničky a jejich interpretace nás oslňovaly už v Notování, se nezastavil ve vývoji a jeho písně vyzrávají společně s ním. Rád bych to, co předvedl v Kocouru, nazval vystoupením vsutku excelentním, ale vím já, čím nás ohromí příště? A jak to mám nazvat potom?? Ale paráda to byla. Fakt!

Toto vše mě napadlo nad poznámkami z 31. října 07, z několikáté a zároveň první návštěvy Klubu Kocour. Byla to návštěva velmi příjemná a myslím, že i dost inspirativní. Asi se tam budu

Nová radost Martina Rouse

Napsal uživatel Cimbura

Čtvrtek, 15 Listopad 2007 04:00

rád vracet. Konec konců, ač ve Vysočanech, je to pár minut pěšky od metra (stanice Českomoravská, trasa B) a tramvajová zastávka je přímo před Gongem. Vracet se tam budu tím spíš, že Martinu Rousovi bylo po tomto úspěšném večeru nabídnuto, aby na scéně Kocouru koncertoval pravidelně. Mám radost spolu s ním.